

[Erlendsson.]

Hvis børneværnet gjorde sin pligt, eksisterede elendigheden på Bådsmandsstrædes kaserne ikke. Det derude kan kun finde sted, fordi overordnede myndigheder ikke griber ind over for Københavns børneværns fortolkning, der er i direkte modstrid med lovens indhold.

Den opdragelsesmæssige støtte i den nye bistandslov, som jeg omtalte i mit første indlæg ved omtalen af § 1, slår jo straks tonen an. I § 20 konstateres, at pligten til at underrette det sociale udvalg består, når et barn udsættes for vanrøgt eller nedværdigende behandling eller lever under forhold, der bringer dets sundhed eller udvikling i fare — og det kan man vist roligt sige er tilfældet her ikke bare for dette barn, men for mange andre børn. I § 32 siges, at det påhviler det sociale udvalg at føre tilsyn med de forhold, hvorunder børn i kommunen lever, og at støtte forældrene med hensyn til børnenes opdragelse og pleje. I samme paragraf, stk. 4, står der, at man skal yde forældrene særlig vejledning og støtte, når barnet lever under utilfredsstillende forhold.

Det er fuldstændig barokt, at disse bestemmelser i årevis har kunnet tilsidesættes af Københavns børneværn, og at man har kunnet komme godt fra det.

Også i andre henseender skal man efter loven tage vare på et barn. Det siger f.eks. § 65, hvor der står, at ingen må modtage et barn under 14 år til døgnophold i privat pleje uden tilladelse fra det sociale udvalg. Der står også, at en plejetilladelse kun kan gives, når det efter en undersøgelse af familieplejen må antages, at opholdet vil være til gavn for barnet. Altså, børneværnet ved, hvor barnet er, men efter barnets mors beskrivelse er det ikke mennesker, som hun i hvert fald kan have nogen tillid til.

I § 67 står der, at det påhviler det sociale udvalg, medmindre hensynet til barnets velfærd i det enkelte tilfælde taler derimod, at sørge for, at forbindelsen mellem barnet og dets hjem holdes vedlige, og at søge at skabe mulighed for barnets tilbagevenden til hjemmet. Jeg ved ikke, om man vil fortolke det så hårdt, at man tror, barnets velfærd røgtes bedst ved, at det lever under de forhold, som jeg har beskrevet.

Disse bestemmelser findes alle i gældende lov. Hvordan kan da en sådan uhyrlighed

som et samarbejde mellem Københavns børneværn og Christiania finde sted? Findes der virkelig her i salen ét eneste menneske, der ville erklære sig tilfreds med en sådan holdning fra børneværnets side, hvis det var hans eller hendes eget barn, det drejede sig om? Det er jo sådan, man skal se på spørgsmålet.

Jeg kunne sige mere om disse ting, men jeg ser, at tiden er ved at løbe ud. Jeg vil gerne gentage mit forslag om, at man søger den anden og bedre kontakt i narkotikabekæmpelsen, som jeg har påvist, og jeg vil endnu en gang udtale min skuffelse over, at ministeren afviser mit spørgsmål. Jeg tog ganske vist mit udgangspunkt i en aktuel sag, men jeg talte om et problem, som gælder mange.

Peter Holst (V):

Mit ærinde denne gang er blot at forsøge en berigtigelse af en direkte forkert meddelelse, som hr. Erlendsson fremkom med i sit første indlæg.

Hr. Erlendsson delagtiggjorde da de øvrige af os i, at den nuværende statsminister for år tilbage havde udført en helt speciel kraftig indsats for at få Freddy Vedlon Hansen frigivet fra et tyrkisk fængsel. Jeg er i stand til at meddele, at det, der da skete, var en normal fremgangsmåde i henhold til aftaler Danmark og Tyrkiet imellem. Hr. Poul Hartling gjorde ingen særlig indsats overhovedet for nævnte person, hvilket betyder, at det, hr. Erlendsson oplyste os om, rent faktisk var forkert.

Grethe Philip (RV):

Ministeren nævnte, at jeg havde været inde på spørgsmålet om det opsøgende arbejde og det forebyggende arbejde, og hvad det ville medføre af økonomiske konsekvenser.

Jeg vil gerne have sagt, at jeg deler ministerens optimisme med hensyn til det forebyggende arbejde; jeg tror ligesom ministeren, at det er noget, man roligt kan sætte penge ind på. Også ud fra en rent økonomisk synsvinkel vil det vise sig at være en god investering, og så er der jo den menneskelige side ved siden af.

Men nu talte vi om det økonomiske, og dér, hvor jeg mente der ville blive tale om merudgifter, var ikke inden for det forebyg-